

2. I lov af 19. juni 1974 om social bistand er reglerne om

daginstitutioner for børn,
daghjem og dagcentre,
plejehjem og
beskyttede boliger

nu samlet i lovens kap. 16.

Reglerne bygger i vidt omfang på tidligere regler i sociallovgivningen. Dog slås det nu fast, at det er kommunalbestyrelsens ansvar at sørge for, at der findes det nødvendige antal pladser, og kommunalbestyrelsen har pligt til at påse, at planerne er i overensstemmelse med retningslinier, der er udarbejdet af socialministeren.

For ophold m. v. i daginstitutioner, daghjem og dagcentre ydes betaling efter regler eller retningslinier, der fastsættes af socialministeren. For betaling af ophold i plejehjem gælder regler i lovens §§ 84-85. Beboerne i beskyttede boliger skal betale en leje fastsat af det sociale udvalg efter retningslinier, der er udarbejdet af socialministeren under hensyn til reglerne i lovgivningen om boligsikring. Af kommunernes udgifter til drift af disse institutioner og boliger refunderer staten 50 pct., jfr. lovens § 133, stk. 1.

Institutionerne og boligerne kan oprettes og drives af en eller flere kommuner eller som selvejende institutioner, med hvilke kommunalbestyrelsen indgår overenskomst.

På baggrund af disse bestemmelser i bistandsloven vil det give den klareste og enkleste afgrænsning af opgave- og byrdefordelingen mellem stat og kommune, at det er en kommunal opgave at sikre finansieringen af de pågældende institutioner og boliger, og at der ikke tillige kan opnås statslig bistand til finansieringen efter regler i boligbyggeriloven. Hertil kommer den administrative besparelse, der vil følge af, at sager vedrørende tilvejebringelse af sådanne boliger ikke — foruden i kommunerne — tillige skal behandles i boligministeriet.

For så vidt angår *de egentlige institutioner*, er der alene tale om en videreførelse af den hidtidige udvikling, jfr. ovenfor. Bortset fra daginstitutioner for børn, der integreres i almennyttigt nybyggeri, vil retsvirkningerne alene være, at lånemulighederne i de godkendte realkreditinstitutter ændres fra 90 pct. til 75 pct. af værdien. De nødvendige finansieringsmidler ud over denne lånegrænse må tilvejebringes af kommunerne i naturlig konsekvens af deres pligt til at oprette det nødvendige antal pladser. Stramningen af belåningsmulighederne i form af realkreditlån vil eventuelt helt eller delvis kunne tænkes opvejet ved udnyttelse af kommunale lånemuligheder, f. eks. gennem Kreditforeningen af

Kommuner i Danmark, der også kan yde lån til institutioner mod kommunal garanti.

Hvad særlig angår *de beskyttede boliger*, hvis tilvejebringelse som nævnt også er en kommunal opgave, vil det ligeledes være en naturlig konsekvens af opgave- og byrdefordelingen, at der ikke ydes statslig bistand til finansieringen efter boligbyggeriloven, selv om der er tale om egentlige boliger. Eventuel driftsstøtte i form af rentesikring vil være uden betydning for den lejefastsættelse, der skal ske ifølge bistandslovens § 86. Den ville således ikke komme lejerne til gode, men ville alene forrykke det forudsatte forhold i lovens § 133 om udgifternes fordeling mellem stat og kommune. Ifølge lov om realkreditinstitutter, således som denne er foreslået ændret, kan boligerne finansieres op til 80 pct. af værdien i de godkendte realkreditinstitutter. De resterende finansieringsmidler forudsættes tilvejebragt af kommunen, jfr. ovenfor.

For *kommunale pensionistboliger* gør samme betragtninger sig gældende som for de beskyttede boliger, og heller ikke til disse boliger forekommer det hensigtsmæssigt at yde finansieringsbistand efter boligbyggeriloven. Som tidligere nævnt ydes der efter de gældende regler ikke statsgaranti eller rentesikring til sådanne boliger, når de opføres i særskilte bebyggelser. Det synes vilkårligt og tilfældigt, hvis der — således som hidtil — gælder afvigende regler, når boligerne integreres i støttet boligbyggeri, og en eventuel statsstøtte vil i intet tilfælde komme lejerne til gode, men vil alene forrykke den forudsatte udgiftsfordeling mellem stat og kommune.

3. Ud fra de hensyn, der er omtalt foran under 2, er med henblik på en så hensigtsmæssig og enkel ordning som mulig — også i administrativ henseende — ikke i forslaget medtaget bestemmelser om adgang til statslig bistand efter boligbyggeriloven til finansiering af sociale institutioner og boliger, der omfattes af bistandsloven, eller af kommunale pensionistboliger. Finansieringen af sådanne institutioner og boliger må sikres af kommunerne, ikke blot — som nu — når de opføres af kommunerne selv, men også når de opføres af almennyttige boligselskaber som led i almennyttigt boligbyggeri eller af særlige almennyttige institutioner, hvis formål er at tilvejebringe boliger og hjem m. v. for gamle, syge og svagelige, og som har særlige erfaringer på dette område.

Der vil således ikke blive tale om forskel i finansieringsmulighederne for byggerier af denne art, uanset hvorledes de søges tilvejebragt. Kommunernes overvejelser om deres tilvejebringelse skulle herefter ikke blive bestemt af mulighederne for statsstøtte,